

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 3015200604
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3015200604.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): P. S., IČO: 10 891 811, s B. K. L. Č.. XXX/XX, XXX XX E., zast.: JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Gelnická č. 33, 040 11 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07. decembra 2016 č.k. 13S/115/2015-38, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1078578/2015 z 03.07.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“- č.l. 8) žalovaný ako odvolací finančný orgán konajúci v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 9313401/5/2908111/2012/Sve z 26.10.2012 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane

alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“) v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona 68 ods. 5 Daňového poriadku žalobcovi ako platiteľovi dane (viď aj jeho IČ DPH) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2006 na tom skutkovom základe, že oproti nadmernému odpočtu vykázanému žalobcom v daňovom priznaní bola správcom dane po vykonaní daňovej kontroly naopak zistená daňová povinnosť na DPH.

Vyrubenie dane pri aplikácii ustanovenia § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej tiež na účely rozsudku „zák. č. 222/2004 Z.z.“) správca dane odôvodnil tým, že šetrením za príslušné zdaňovacie obdobie boli zistené také skutočnosti a vykonané dôkazy, ktoré odôvodňovali potvrdiť výsledok daňovej kontroly uvedený v protokole z daňovej kontroly prerokovaný dňa 09.12.2011 vrátane jeho dodatku č. 1 (ďalej na účely rozsudku len „protokol“).

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

3. Ďalej z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia je nepochybné, že správca dane vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu za vymedzené zdaniteľné obdobie s nasledovným prerokovaním protokolu, pričom uvedenou kontrolou preveroval opodstatnenosť údajov týkajúcich sa uplatneného nároku na odpočítane dane z pridanej hodnoty.

Z daňového spisu záverom vyplýva, že základným dôvodom pre nepriznanie požadovaného nadmerného odpočtu je nespĺnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) [žalobca nepreukázal, že predmetný tovar, resp. službu nadobudol] a § 51 ods. 1 písm. a) [žalobca nepredložil daňovej kontrole riadnu faktúru, na základe ktorej by mu vznikol nárok na odpočítanie dane] zák. č. 222/2004 Z.z.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

4. Nehodnovernými majú byť podľa správcu dane údaje fakturované na vstupe, ktoré sa týkajú nasledujúcich zdaniteľných obchodov:

a) dodanie tovaru (stavebný materiál) spoločnosťou SPRINT CAR s.r.o., Košice (ďalej len „dodávateľ I.“), za ktorých údajné vykonanie vystavil dodávateľ I. vyšlú faktúru zo 07.12.2006, a to pri skutočnostiach, že

i) dodávateľ I. so správcom dane nekomunikuje a na adrese svojho sídla (totožná s trvalým pobytom konateľky dodávateľa I. pani Z. R.) sa dodávateľ I. nenachádza (konateľka na tejto adrese nebýva),

ii) pani Z. R. bola 04.09.2006 vzatá do väzby, odkiaľ nastúpila do výkonu trestu odňatia slobody až do svojho prepustenia 22.11.2007,

- iii) v priestoroch ÚVTOS v Nitre správca dane 11.06.2007 vypočul pani Z. R.,
(1) vypovedala, že v septembri 2006 (t.j. pred uvalením väzby) splnomocnila na zastupovanie dodávateľa I. pána Ing. P. O. (od 06.08.2008 nebohý),
(2) odvtedy ju ohľadom dodávateľa I. nikto nekontaktoval a o jeho aktivitách nič nevie,
- iv) pani Ing. Z. S.Á., riaditeľka žalobcu ako svedok uviedla, že
(1) nepozná žiadneho zástupcu dodávateľa I. a
(2) s touto spoločnosťou nejednala,
b) dodávku tovaru (siete KH, oceľové betónové hrebene, rúry, valcované a pozinkované plechy a iné) od dodávateľa RAVEN a. s., Považská Bystrica (ďalej len „dodávateľ II.“), za ktorých údajné dodanie vystavil dodávateľ II. viaceré vyšlé faktúry (č. 534831 až č. 535711 - ďalej aj „sporné faktúry“), a to za podmienok, že
i) dodávateľ II. sporné faktúry pre žalobcu nevystavil a tovar nedodal (svedok pán Ing. Ľ. E. ako vedúci oddelenia ekonomiky, financií a účtovníctva dodávateľa II.),
ii) v jeho účtovníctve sa sporné faktúry nenachádzajú, pričom dodávateľ II. používala iný typ faktúr a
iii) Ing. Z. S. ako svedok uviedla, že dodávateľ II. pozná len podľa názvu,
(1) s nikým od dodávateľa II. neprišla do styku,
(2) s dodávateľmi a odberateľmi mal kompetenciu jednať len žalobca,
c) dodávku pomocných stavebných prác (rekonštrukcia verejného osvetlenia Mesta Prievidza) od dodávateľa EMPANADA, spol. s r. o., Bratislava, (ďalej len „dodávateľ III.“), za ktorých údajné dodanie vystavil dodávateľ III. vyšlú faktúru (konkrétne to mal byť pán Z.), a to za podmienok, že
i) konateľ dodávateľa III. (pán Z. Z.) uviedol, že
(1) kúpil spoločnosť dodávateľa III, ale žiadne doklady nemá,
(2) za dodávateľa III. žiadnu činnosť nevykonával,
(3) uvedenú faktúru nevystavil a ani nepodpísal, resp. nikoho vystavením faktúr nepoveril, nemá ani pečiatku dodávateľa III. a nevie, ako sa robilo účtovníctvo,
(4) nemá žiadne informácie o obchode uvedenom na faktúre, dozvedel sa o to v rámci vyšetrovania, a
(5) označil pána E., že tento mal na starosti doklady, pečiatku a technický preukaz.
ii) žalobca zúčastnený pri výsluchu svedka zdôraznil, že
(1) s pánom Z. sa osobne nestretol,
(2) žalobca uhradil faktúry bankovým prevodom, čím je preukázané, že nešlo o fiktívne faktúry,
- iii) Ing. Z. S. ako svedok uviedla, že
(1) nikoho od dodávateľa III. nepozná,
(2) má vedomosť, že dodávateľ III. mal robiť výkopové práce na osvetlení pre mesto,
(3) kvôli tomu k žalobcovi prišiel jeden pán, ktorého videla prvý krát a jednal priamo so žalobcom,
d) dodávku stavebných prác (Športovo-rekreačno rehabilitačné zariadenie v Jasenskej doline) od dodávateľa BRIKY&, spol. s r. o., Žilina (ďalej len „dodávateľ IV.“), za ktorých údajné dodanie vystavil dodávateľ IV. vyšlé faktúry (č. 131/2006 až č. 147/2006), a to za podmienok, že
i) konateľ dodávateľa IV. (pán Q. K. vypočutý ako svedok v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici) uviedol, že
(1) bol zastavený neznámymi mužmi s ponukou na zarobenie peňazí a on podpísal papiere,
(2) nevedel, že sa stal konateľom, až na základe z výpisu z obchodného registra, nemá ani žiadne kópie dokumentov, ktoré podpísal,
(3) dodávateľ IV. žiadnu činnosť nevykonával, nikoho nepoveril jeho zastupovaním,
(4) plnomocenstvo ním vystavené pánovi A. E. označil, že ho nevystavil, uvedeného nepozná a podpis nie je jeho,
(5) faktúry pre žalobcu nevystavil, podpisy na faktúrach a príjmových dokladoch nie sú jeho, o obchodoch nič nevie, žiadne platby za dodávateľa IV. neprijal,
(6) žalobcu pozná, nakoľko tam pracoval na dohodu,
ii) Ing. Z. Q. ako svedok ako osoba, ktorej boli stavebné práce fakturované uviedol:
(1) dodávateľom uvedenej stavby bol žalobca,
(2) neskôr ako subdodávateľ časť prác vykonával aj dodávateľ IV. , v mene ktorého vystupoval pán A. E.,
(3) tento uviedol, že je zástupca dodávateľa IV. a staviteľ a preukazoval sa plnomocenstvom a výpisom z obchodného registra,

iii) Ing. Z. S. ako svedok uviedla, že

(1) pán Q. K. prišiel s pánom Q. na úvodné rokovania pre stavbu ako zástupca dodávateľa IV.,

(2) následne tento pán chodil k žalobcovi za dodávateľa IV.,

(3) jemu fyzicky vyplácali peniaze za faktúry na pokyn žalobcu a aj ona mu priamo v banke vyplatila peniaze bez overenia, či je osobou oprávnenou vystupovať za dodávateľa IV.,

(4) žalobca si s pánom K. prešiel stavbu a povedal, že je to v poriadku a na základe toho ona vyplatila peniaze,

e) nepeňažný vklad pána P. S. (novovzniknutá spoločnosť BENY - STAV Prievidza, s.r.o.) na základe Zmluvy o vklade podniku zo dňa 26.02.2007 (ďalej len „nepeňažný vklad“), ktorý vychádzal z viacerých faktúr od rôznych dodávateľov, a to za podmienok, že

i) žalobca ako daňový subjekt však v podanom Výkaze o majetku a záväzkoch k 31.12.2006 v riadku 07 neuviedol nedokončenú výrobu,

ii) zo Znaleckého posudku č. 8/2007 znalca - spoločnosť AUDING, s.r.o., Prievidza vyplýva, že rozpracovaná výroba nebola vôbec ohodnotená.

5. Na základe vykonaných dôkazov v zmysle príslušných predpisov správca dane dospel k záveru, že u hore uvedených zdaniteľných obchodov žalobca neunesol dôkazné bremeno, a vyššie opísané zdaniteľné obchody sa alebo neuskutočnili alebo u vyššie uvedených dodávateľov nevznikla daňová povinnosť v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z., a tým nemohol vzniknúť ani nárok na odpočítanie dane u žalobcu.

6. Prvostupňovým orgánom vydané rozhodnutie z 26.10.2012 žalovaný čiastočne zmenil. Na základe správnej žaloby a následne podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „Najvyšší súd“) rozsudkom sp.zn. 5Sžf 38/2014 zo dňa 29. apríla 2015 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/69/2013- 74 zo dňa 05. marca 2014 mení tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 1100306/1/72729/2013/5050-r z 15.02.2013 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Podľa Najvyššieho súdu je námietka neurčitosti výroku rozhodnutia žalovaného v plnom rozsahu dôvodná. Najvyšší súd poukazuje na to, že bol citovaný neúčinný právny predpis, čo bolo možné napraviť vydaním opravného rozhodnutia, pretože podľa názoru Najvyššieho súdu ide o zrejmu vadu v citovaní príslušného právneho predpisu, ktorá nemá vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Následne preto správca dane v zmysle § 63 ods. 11 Daňového poriadku a v zmysle rozsudku sp.zn. 5Sžf 38/2014 opravil túto zrejmu nesprávnosť vo vydanom dodatočnom platobnom výmere, o čom zaslal žalobcovi Oznámenie o oprave chýb č. 971171/2015 z 18.06.2015.

8. Následne správca dane v zmysle § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. pokračoval vo vyrubovacom konaní na základe rozhodnutia odvolacieho orgánu. Jednotlivé úkony v rámci vyrubovacieho konania (výzvy, miestne zisťovania, ústne pojednávania) vykonával správca dane podľa príslušných ustanovení zák. č. 511/1992 Zb.

9. Ďalej sa žalovaný vyjadril k námietkam, čo bolo podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia, či je možné na preskúmanú vec aplikovať rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) v spojených veciach sp.zn. C-354/03, C-355/03 a C-484/03, k možnosti vystavenia faktúry pani Z. R., k výpovedi svedkyne pani Ing. Z. S., k relevancii svedectva osôb vo výkone trestu odňatia slobody, k výške neuznaného odpočtu na dani v prípade preverovania nepeňažného vkladu ako aj k výške a rozsahu samotného nepeňažného vkladu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v

Trenčine žalobu z 18.08.2015.

11. Krajský súd v Trenčine ako správny súd konajúci o všeobecnej správnej žalobe (§ 177 a nasl. S.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov. Po preverení podmienok konania správny súd vec prejednal na vytýčenom pojednávaní a ustálil, že žalobe nie je možné priznať úspech.

Z tohto dôvodu rozsudkom vyslovil, že sa žaloba sa zamietla.

12. S poukazom na dotknuté ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Daňového poriadku, zák. č. 222/2004 Z.z., a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd vyslovil právny názor, že záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zák. č. 222/2004 Z.z..

13. Správny súd vyhodnotil rozsah a dôvody žaloby vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, pričom správny súd musel skonštatovať, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov irelevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia.

Na základe vyššie citovaných ustanovení a § 190 S.s.p. správny súd žalobu zamietol.

III.

Kasačná sťažnosť/ stanoviská

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ povinne zastúpený advokátom v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť zo dňa 12.02.2017 (č.l. 46) z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- prvostupňové rozhodnutie bolo vydané podľa neúčinného právneho predpisu a správca dane nebol oprávnený samostatne konať a postupovať podľa § 63 ods. 11 Daňového poriadku

o v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/38/2014 (ďalej len „rozsudok sp.zn. 5Sžf/38/2014“) mal žalovaný ďalej konať a prvostupňové rozhodnutie mal zrušiť, resp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie,

- vo vyrubovacom konaní nie je možné vykonávať dokazovanie ako v novej veci a zásadne zmeniť právnu situáciu, na ktorej boli založené výsledky kontroly uvedené v protokole,

- v deň prerokovania protokolu bol predložený dodatok č. 1 k protokolu a na svoje otázky spojené s protokolom a jeho dodatkom dostal sťažovateľ len vyhýbavé odpovede,

- daňové orgány a správny súd slovné spojenie „použije na účely svojho podnikania“ podmieňujú pozitivisticky faktúrami sťažovateľa alebo plátbami za dodaný tovar a služby,

- realizácia miestneho zisťovania pri výpovedi pani Z. R. bola vypočutím svedka, pretože menovaná sa v priestoroch ÚVTOS Nitra vyjadrovala konkrétne k sťažovateľovi,

o teda išlo o svedeckú výpoveď,

o ak výsluch svedka nebol vykonaný v súlade so zákonnými ustanoveniami, tento nedostatok nemožno napraviť tým, že pri ďalšom výsluchu tohto svedka, ktorý sa už realizuje v súlade so zákonom, sa svedok iba odvolá na svoju skoršiu výpoveď,

- z § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že za úplnosť dokazovania zodpovedá len správca,

- pán Ing. Z. Q. potvrdil vykonanie prác dodávateľom IV. pre žalobcu,

o ale správne mu súdu postačovalo, že pán Q. K. ako konateľ dodávateľa IV. poprel, že vystavil plnomocnenstvo pre pána E. [odlišné označenie svedka používané žalobcom - poznámka kasačného súdu], podpis nie je jeho a menovaného pána E. nepozná,

- žalobca poukazuje na to, že správca dane nevypočul ďalšie osoby označené pánom Z. Z.,

- správny súd v rozpore s §139 ods. 2 S.s.p. nedal presvedčivú odpoveď ani na jednu právne a skutkovo relevantnú ťažiskovú otázku uvedenú v žalobe,
- správny súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci išlo o fiktívne faktúry,
o avšak toto žalovaný v zmysle § 119 S.s.p. v preskúmvanom rozhodnutí uvádza (str. 14), že sporné faktúry neboli vystavené, resp. neboli vystavené osobami oprávnenými za uvedených dodávateľov I. až IV. konať,
o v zmysle právnych záverov Súdneho dvora toto nepostačuje na vylúčenie práva žalobcu na odpočet,
o samotné neodvedenie dane dodávateľmi samo o sebe nie je možné považovať za podvodné konanie,
o vzhľadom na objektívne skutočnosti predložené správcovi dane žalobca vedel alebo mal vedieť, že dotknuté zdaniteľné obchody zakladajúce právo na odpočet dane boli súčasťou podvodu.

16. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd v zmysle § 462 S.s.p. zmenil rozsudok krajského súdu tak, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného zruší a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie a súčasne aby zaviazal žalovaného uhradiť trovy súdneho konania.

B)

17. Zo stanoviska žalovaného z 02.02.2017 (č.l. 56) po uvedení hore citovaných sťažnostných bodov vyplýva, že tieto body vyhodnotil ako nedôvodné.
Ďalej žalovaný odkázal na svoje argumenty obsiahnuté nielen vo svojom vyjadrení k žalobe ale aj na zistené skutočnosti v rámci výkonu daňovej kontroly, ktoré prostredníctvom preskúmvaného rozhodnutia potvrdil.

18. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

IV.

Právne názory kasačného súdu

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná.
Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. apríla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.

20. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

21. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné

použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti účastníka konania s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

22. Pôvodná úprava súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov vrátane inštitútu opravných prostriedkov sa od účinnosti Správneho súdneho poriadku podstatne zmenila s tým, že konanie o kasačnej sťažnosti má zabezpečiť tri rozdielne úlohy, a to rýchlu a efektívnu nápravu najpodstatnejších procesných pochybení, objasnenie otázok zásadného právneho významu ako aj zjednocovanie judikatúry. Je potom na zvážení sťažovateľa vrátane zvýšeného významu úlohy kvalifikovane právneho konania sťažovateľa (§ 5 ods. 5 v spojení s § 449 ods. 1 veta prvá S.s.p.), ktorú z uvedených úloh má ním podaná kasačná sťažnosť v správnom súdnictve plniť.

23. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario § 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti [sťažnostný návrh podľa § 445 ods. 1 písm. d) S.s.p.] objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti uplatneným dôvodom.

24. Sťažovateľ generálne namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec, t.j. meritum sporu [kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.]. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zatážujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, a to spätne na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/).

Uvedený dôvod je relevantný iba, ak je nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom (resp. nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky správnym súdom) zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Preto nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

25. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že pri výklade právnych predpisov a ich inštitútov nemôže správny súd k nim pristupovať len z hľadiska gramatického výkladu ale musí si spoľahlivo ustáliť zmysel a účel dotknutej právnej normy, t.j. v preskúmanavej veci otázku prípustnosti súčasného napadnutia právoplatného rozsudku viacerými dôvodmi kasačnej sťažnosti a tým aj vylúčiť kontraproduktívnu snahu sťažovateľa či už z dôvodu neistoty alebo nedostatku úplného presvedčenia o správnosti svojej dovolacej argumentácie pokusne uplatňovať popri sebe rozmanité, so sporom vecne nesúvisiace, hypotetické alebo navzájom sa vylučujúce dôvody, a skúšať, ako budú prijaté kasačným súdom.

26. Prostredníctvom sťažnostných bodov (viď bod č. 15) na prvom mieste sťažovateľ poukazuje na to, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané podľa neúčinného právneho predpisu a správca dane nebol oprávnený samostatne konať a postupovať podľa § 63 ods. 11 Daňového poriadku, pričom v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Sžf/38/2014 mal žalovaný ďalej konať a prvostupňové rozhodnutie zrušiť, resp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Kasačný súd s prihliadnutím na obsah nasledovného procesného pokynu adresovaného správcovi dane prostredníctvom rozsudku sp.zn. 5Sžf/38/2014:

„Podľa názoru najvyššieho súdu je námietka neurčitosti výroku rozhodnutia žalovaného v plnom rozsahu dôvodná. Najvyšší súd poukazuje na to, čo ušlo pozornosti krajského súdu, že žalovaný sa dopustil

závažného procesného pochybenia v tom, že žalovaný o odvolaní žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru prakticky nerozhodol. Pokiaľ žalovaný napadnutým rozhodnutím napravil chybnú citáciu kompetenčného zákona uvedenú v úvodnej časti dodatočného platobného výmeru, nejde v žiadnom prípade o zmenu napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 48 ods. 5 zákona o správe daní. Uvedené pochybenie, keď správca dane v dodatočnom platobnom výmere citoval neúčinný právny predpis, bolo možné napraviť vydaním opravného rozhodnutia, pretože podľa názoru najvyššieho súdu ide o zrejmú vadu v citovaní príslušného právneho predpisu, ktorá nemá vplyv na výrok rozhodnutia. Následne bolo povinnosťou žalovaného o odvolaní žalobcu rozhodnúť riadnym rozhodnutím obsahujúcim náležitosti, konkrétne „výrok“ v zmysle § 30 zákona ods. 2 v spojení s § 48 ods. 5 zákona o správe daní."

môže iba konštatovať, že žalovaný sa týmto pokynom dôsledne riadil.

27. Pokiaľ žalobca mal pochybnosti o zákonom podklade tohto pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (t.j. že žalovaný napriek tomuto stavu mal ďalej konať a prvostupňové rozhodnutie zrušiť, resp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie), potom mal žalobca využiť svoje oprávnenie na súdnu ochranu iným spôsobom. Iný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je prejudiciálne viazaný právnymi názormi obsiahnutými v právoplatnom rozsudku. Preto v uvedenej súvislosti sa kasačný súd zhoduje so závermi správneho súdu (viď bod č. 28 napadnutého rozsudku).

28. Ďalej sťažovateľ brojí proti oprávneniu daňových orgánov vo vyrubovacom konaní vykonávať dokazovanie ako v novej veci a zásadne zmeniť právnu situáciu, na ktorej boli založené výsledky kontroly uvedené v protokole, a namieta, že jediným dôvodom vyrubovacieho konania bolo preverovanie, kedy a kým boli rozpracované zákazky skutočne dokončené a odovzdané a komu vznikla daňová povinnosť. V rozpore s povinnosťou uloženou sťažovateľovi podľa § 440 ods. 2 S.s.p. tento bližšie neobjasnil svoju argumentáciu k právnomu posúdeniu veci, a to prečo ho pokladá za nesprávne, a ďalej neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Pokiaľ dôvod kasačnej sťažnosti podľa písmena g) sťažovateľ vymedzoval všeobecnými odkazmi na doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutej za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, a to navyše aj bez citácií relevantných textov, potom táto argumentácia smerovala na podporu dôvodu kasačnej sťažnosti podľa písmena h), t.j. a odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Preto sa kasačný súd nemohol zaoberať vyhodnotením uvedenej argumentácie a zhoduje sa so závermi správneho súdu (viď bod č. 29 napadnutého rozsudku).

29. Čo sa týka sťažnostného bodu o vadách vykonávania svedeckých výpovedí pani Z. R. a pána P. E. E. a možnosti napraviť uvedené nedostatky tým, že pri ďalšom výsluchu tohto svedka, ktorý sa už realizuje v súlade so zákonom, sa svedok iba odvolá na svoju skoršiu výpoveď, kasačný súd odkazuje na nasledujúcu právnu vetu publikovanú na základe súhlasu správneho kolégia pod č. R 6/2018 :
„Ak výsluch svedka v daňovom konaní nebol vykonaný pri zabezpečení účasti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu v súlade s vtedy platnými daňovými predpismi, tento nedostatok je možné napraviť tým, že pri ďalšom výsluchu tohto svedka, ktorý sa už realizuje v súlade so zákonom, sa svedok iba odvolá na svoju skoršiu výpoveď, nakoľko žalobcovi správca dane právo účasti zabezpečil.“
Obdobne argumentoval správny súd najmä prostredníctvom bodu č. 31 napadnutého rozsudku.

30. V ďalšom sťažnostnom bode bola spochybnená úplnosť dokazovania vykonaná správcou dane v preskúmvanej veci, pričom sťažovateľ odkazuje na skutočnosti uvedené pánom Ing. Z.H. Q., ktorý potvrdil vykonanie prác dodávateľom IV. pre sťažovateľa. V uvedenej súvislosti kasačný súd poukazuje na podstatu konania o kasačnej sťažnosti, v zmysle ktorého je možné odstrániť iba najpodstatnejšie právne pochybenia správneho súdu bez novej príjmy skutočnej zmeny (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) pri posudzovaní zákonnosti daňového dokazovania, t.j. procesných noriem aplikovateľných na postup správcu dane., resp. žalovaného. Správny súd ale poukázal na logické závery, ktoré mu vyplývajú z výpovedí iných osôb, t.j. pani Z. R., pán P. E. E. (viď bod č. 31 napadnutého rozsudku), pán Z. Z., pán Q. K. (viď bod č. 38 napadnutého rozsudku) ako aj riaditeľka sťažovateľa pani P. Z. S. nepotvrdili realnosť dodávok od dodávateľov I. až IV, resp. popreli vystavenie sporných faktúr pre sťažovateľa.

31. Na tomto mieste musí kasačný súd pripomenúť doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zdôrazňujúcu zásadu primeranej odbornej starostlivosti štatutárneho orgánu pri výkone svojej funkcie, s ktorou sa neodmysliteľne spája aj jeho povinnosť vykonávať podnikanie so zabezpečením všetkých dostupných informácií o obchodných záväzkových vzťahoch nielen v čase realizácie zdaniteľného obchodu ale aj v čase ich preverovania správcom dane (viď napríklad § 135a Obchodného zákonníka v spojení s § 24 ods. 1 Daňového poriadku), čo napríklad prostredníctvom rozsudku sp.zn. 5 Sžf 97/2009 zo dňa 06. júla 2009 vymedzil Najvyšší súd Slovenskej republiky nasledovne:

„Najvyšší súd opätovne na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ naplňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, tzn. pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú v zmysle zásady obsiahnutej v ustanovení § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. oprávnené. “

32. Preto aj kasačnému súdu za tejto procesnej situácie postačuje, rovnako ako správne súdu, že napríklad pán Q. K. (konateľ dodávateľa IV.) poprel, že vystavil plnomocenstvo pre pána A. E., podpis nie je jeho a menovaného pána A. E. nepozná (viď bod č. 31 napadnutého rozsudku).

33. V súvislosti s uvedeným aj žalobca poukazuje na to, že správny súd nevenoval dostatočnú pozornosť tomu, že správca dane nevypočul ďalšie osoby označené pánom Z. Z.. Pre kasačný súd je nepochybné zo zápisnice o ústnom pojednávaní z 10.06.2013, že popri uvedenom svedkovi (pán Z. Z.) sa ho zúčastnil aj sťažovateľ osobne. Je pravdou, že svedok počas výsluchu označil aj iné osoby, a to napríklad pána A. C. a pána A. E. Z., avšak v jeho výpovedi sa nenachádzajú žiadne skutočnosti, ktoré by kasačnému súdu potvrdzovali potrebu vypočuť tieto osoby správcom dane. Následne sťažovateľ do zápisnice uviedol:

„,Podľa môjho presvedčenia faktúry sú originál dodané od spoločnosti EMPANADA, spol. s r. o., ktorá nám vykonávala požadované práce, resp. pomocné stavebné práce. Všetky súčinnosti s dodávateľmi vykonávala u mňa zamestnankyňa Ing. S., prípadne samotní majstri výroby. Ja osobne s p. Z. som do kontaktu neprišiel, až pri jeho vypočúvaní ako svedka na Daňovom úrade Prievidza, naša spoločnosť P. S. - BENY - STAV, uhradila faktúry bankovým prevodom, kde podľa môjho názoru je preukázané, že nešlo o fiktívne faktúry, nakoľko spoločnosť EMPANADA, spol. s r. o., obdržala uvedené obnosy financií. Akým spôsobom bol uskutočňovaný výber hotovosti z účtu spoločnosti EMPANADA, spol. s r. o., mi nie je známy.“

34. Sťažovateľ však svoju možnosť položiť svedkovi otázky, resp. vzniesť námietky proti zákonnosti dokazovania pri podpise zápisnice nevzniesol. Preto kasačný súd súladne so správnym súdom konštatuje, že je toho názoru, že pre riadne zistenie skutkového stavu nebolo podstatné vypočutie osôb, ktoré v žalobe označil sťažovateľ.

35. Sťažovateľ ďalej v sťažnostných bodoch namieta, že správny súd v rozpore s §139 ods. 2 S.s.p. nedal presvedčivú odpoveď ani na jednu právne a skutkovo relevantnú ťažiskovú otázku uvedenú v žalobe. Avšak kasačný súd, hoci sa podrobne oboznamoval s odôvodnením napadnutého rozsudku, tak môže iba konštatovať, že v jeho odôvodnení sa citujú ustanovenia, ktoré správny súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré sa uistil, že správca dane a následne žalovaný dostatočne odôvodnili svoj záver, že sťažovateľ musel mať vedomosť o tom, že sporné faktúry sú faktúrami fiktívnymi.

Pre kasačný súd je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov správny súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozsudku má náležitosti v zmysle § 139 S.s.p. V žiadnom prípade za naplnenie dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. nemožno považovať to, že správny súd neodôvodnil svoje

rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľa.

36. Záverom kasačný súd uvádza, vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, že správny súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci išlo o fiktívne faktúry, a že v zmysle právnych záverov Súdneho dvora toto nepostačuje na vylúčenie práva žalobcu na odpočet bez preukázania podvodných úmyslov u sťažovateľa, potom je nutné striktné vychádzať z právnych názorov Súdneho dvora. Je nepochybné, že rozhodovacia činnosť Súdneho dvora je pre oblasť dane z pridanej hodnoty mimoriadne rozsiahla. Pre správne posúdenie preskúmvanej veci podľa názoru kasačného súdu nie je podstatné „množstvo“ judikátov, ktoré ten ktorý účastník cituje, ale rozhodujúce je to, čo z týchto rozhodnutí Súdneho dvora je možno aplikovať na preskúmvanú vec, teda k akým právnym záverom s ohľadom na obdobné skutkové okolnosti prípadu a relevantnú právnu úpravu správny súd v tam riešenom prípade dospel, a ako následne tieto právne závery dopadajú aj na preskúmvanú vec.

37. Je nepochybné, že Súdny dvor rozlišuje medzi situáciu, ktorá nastane pred a po splnení podmienok potrebných na vznik práva na odpočítanie dane. Prostredníctvom rozsudku sp.zn. C-324/11 zo dňa 06. septembra 2012 vo veci Gábor Tóth Súdny dvor zdôraznil, že právo na odpočítanie DPH preto nemôže byť zamietnuté z dôvodu tejto skutočnosti, keď boli zároveň splnené aj vecné, aj formálne podmienky na výkon daného práva, ktoré sú uvedené v danej smernici.

38. V uvedenej súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžf/61/2016 zo dňa 12. decembra 2017) zdôraznil, že :

„36. Najmä z rozsudku Súdneho dvora v spojených veciach sp.zn. C-80/11 (Mahagében) a C-142/11 (Dávid), konkrétne jeho marginálny bod 66, pre Najvyšší súd vyplýva, že smernica č. 2006/112 bráni vnútroštátnej praxi, v zmysle ktorej správca dane zamietne uplatnenie práva na odpočítanie dane z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, na základe ktorej sa uplatňuje (požaduje) právo na odpočítanie dane, spĺňala podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, napriek tomu, že vecné (hmotnoprávne) a formálne (procesnoprávne) podmienky vzniku a výkonu práva na odpočítanie dane (ďalej tiež len „vecné a formálne podmienky“) upravené v smernici č. 2006/112 (I.) boli splnené a že (II.) zdaniteľná osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane svojho dodávateľa ako vystaviteľa faktúry.

38. V súvislosti s vyššie uvedenými podmienkami Súdny dvor pod pojmom vecné podmienky najmä rozumie:

a) vznik práva na odpočítanie dane štandardne v tom okamihu, keď vznikne daňová povinnosť zdaniteľnej osobe ako dodávateľovi, bez ohľadu na jej reálne splnenie (napríklad rozsudok Súdneho dvora sp.zn. C-414/10 vo veci Véleclair)

- tu je rozhodujúca existencia zdaniteľného plnenia spočívajúceho v prevode držby majetku jednou zmluvnou stranou, ktorá opravní druhú stranu fakticky s ním nakladať, akoby bola vlastníkom tohto majetku,

- v prípade dodania tovaru vtedy, keď dodávateľ odovzdá tovar zdaniteľnej osobe (napríklad rozsudok sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálny bod 26),

b) tovary a služby zakladajúce toto právo musia byť využité zdaniteľnou osobou na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných plnení, t.j. musia existovať a vykazovať úžitnú majetkovú hodnotu pre zdaniteľnú osobu,

c) na vstupe musia byť tieto tovary a služby poskytnuté inou zdaniteľnou osobou bez ohľadu na jej registráciu či neregistráciu (napríklad rozsudok sp.zn. C-438/09 vo veci Dankowski, marginálne body 26 a 33; alebo rozsudok sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálne body 33 a 26)."

39. Nakoľko sa sťažovateľovi nepodarilo pred správcom dane preukázať, že splnením vecných podmienok zdaniteľného obchodu došlo k vzniku práva na odpočítanie dane, potom nesúhlasná argumentácia sťažovateľa nemá opodstatnenie.

40. Na základe uvedeného musel kasačný súd vyhodnotiť dôvod kasačnej sťažnosti ako aj samotnú

kasačnú sťažnosť, že nie je dôvodná (§ 461 S.s.p.).

V.

41. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia požadované v zmysle § 139 S.s.p. Preskúmané rozhodnutie nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré by následne bolo logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Kasačný súd sa preto stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými správnym súdom, že orgán verejnej správy dodržal požiadavku zákonnosti pri priebehu a následnom vydaní preskúmaného rozhodnutia.

42. Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

43. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté svojej staršej judikatúry (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 5Sžf/38/2014 ako aj R 6/2018, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 20 a contrario § 22 ods. 1 S.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

44. Kasačný súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania bolo potrebné.

45. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd postupom v zmysle § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nenastalo.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).